

Sancılı Düşler

– Büşra Krcn · 04 Şubat 2016

Yillardır görüşmediğim hayallerimle karşılaştım bugün istiklal de.

Çocukluk arkadaşımı kendisi...

Hep bu mekanda takınıyorum, hep aynı köşede telefonumun mesajlarını ve gelen çağrılarını silerim. Ama bir gün çocukluk arkadaşımınla karşılaşacağımı düşünememiştim. Zaten düşünenecek de akıl kalmamıştı; onu da Allah'a emanet bırakmışım. Belki de bundan dolayı yarım aklım hâlâ var. Meşk öyküsü değil bu! Gerçeğe yakındı bir zamanlar. Bir zamanların zamanında kaybolduğum zamanlardı. O zamanlar da yoktu tlf'larımızın kamerası. Çekemedik güzel anılarımızı sevdiğimizle. Acı bir gülümseyiş karşıladı sizi o fotoğraflarda. Belki de ilk defa bir şeyin olmadığına bu kadar sevindim. Dijital harfler eşlik ediyordu sadece! O harflerle sevdiğim insanların isimlerini yazdım, en çok da Sevdiğim adamın ismini yazarken o harfler bana mutluluk verirdi. Sanki bir buluta dokunur gibi hafifti dijital tuşlar. İlham gelir belki diye sürekli kara demlikte çay hiç eksik olmazdı. O'na bir şeyler yazmak istiyordum; mistik bir şiir gibi, etkileyen bir söz gibi... Hayallerim, diyardan diyara uçardı ama iki kelimeyi bir araya getiremiyordu. Güldüm kendimce, kendime. Çünkü, o hayalleri yöneten de bendim. Demekki edebiyatım gerçekten sağlam değil ve ben ilk defa bunu o gün anlamışım. Turuncu kiremitlerle sadece adının baş harfini yazıyordum kaldırım taşlarına, tamamını yazamazdım. Yoldan gelen gecen okursa ismini kıskanırdım. Kıskançlığıma doktor bile inanırdı. Ama onun amacı tedavi etmektir, o sadece arkasını döner giderdi. Eminim bundan.

Hardal sarısı olmuş yüzüm utangaçlığı unutmuş, al al olmaktan çıkmış,

sevdanın renginden kendine kıyafet yapmıştı. Güvende hissederdi.

Kontrol edemiyordum kendimi. Çoğu kez düşüncelerimi kürtaç'a maruz bıraktım.

Beyoğlu yolları bilir beni... Her hafta kavga eden bir çift gibi oluyordum, onu başka kadınlarla gördüğümde. Sakin ol! Demekle yetindim kendime

Merhaba! Hayallerim... Hoşgeldin..

Uzun zaman oldu. Bu zaman diliminde benimde ne yapacağımı düşünmüştür umarım. Gerdanlığım hâlâ boş. Ellerim, sana dokunacak kadar sağlam değil. Ama seni görünce belleğim açıldı. Dur! Sana çay katayım. Sende iç. iç, ki kafan çalışsın. Sen yokken neler yaşadığımı merak ediyorsan iyi dinle! Mesajlarımı beyoğlu da bilir. Olmayan mesajlarımı silmek için bir köşe bulmuştum kendime. Hani sahibi olmak istediğin bir aletin hep resmini cizersin, ya da poşetten, kağıttan onun aynısını yapmaya çalışırsın; iste aynı onun gibi. Olmayan mesajlarımı ve çağrılarımı siliyordum.

Yalnız kaldığımda yapabileceğim en akıllı davranışım buydu.

Evet, sevgili hayaller'im !

Ben onu çok seviyordum ve çok seviyorum. Başka kadınlarla görünce kötü oluyorum demiştim ya , aslında kötü ölüyordum. Gidip kadının şakağına on ikiliyi dayayıp sıkasım geliyordu. Ama , sevdiğim adamın sevdiği kadınıydı. Sevdiğim adamın üzülmelerini istemiyordum. Canım el vermezdi. Aslında Sevdiğim adamı da öldürmem gerekirdi ama yapmazdım. Çünkü hâlâ deliler gibi çok seviyorum. Aşkım

kapsama alanı dışında ve çemberimde kimsecikler yok.

Düştüm, düşeceğim sevgili hayaller.

Bana bir yol göster.

Yıllar sonra mesaj mi atmalıydım, ya da aramalımıydım. Bilemiyorum.

Sigara yaksam , Sevdiğim adam içimde, onu dumana bulamak istemezdim. Yaz sıcağı da kavurdu beni..

Bana bir şey söylenmeliydi ona dair. tam binerken istiklal minibüsüne , tuttu aklımdan hayallerim ve

dedi ki; söyle o'na " YÜREĞİM SENİ BU AŞKIN EN GÜÇLÜ HALKASI SEÇTİ " ...

Mutluydum, yüzüm gülmüş, gözlerim açılmıştı... İyi fikirdi... Beğenmiştim. Artık gitmeliyim öpüp

hayallerimin alnından.. Allah'a emanet ol !

Büşra Karacan